

Sygn. akt XP 411/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2017 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. W.**

przeciwko: **(...) Sp. z o.o. w P.**

o diety i ryczałty za noclegi

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 3.617zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczone koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód **A. W.** pozwem z 4 lutego 2016 r. (stemplą pocztowego), skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., wniósł o zasądzenie od strony pozwanej 47.192,35 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi w związku z podróżami poza granice kraju w okresie od 5 lutego 2013 r. do 19 grudnia 2014 r., wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot:

- 67,01 zł od dnia 22.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- 640,48 zł od dnia 06.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 181,80 zł od dnia 11.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 686,60 zł od dnia 21.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 329,05 zł od dnia 25.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 452,72 zł od dnia 01.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 219,76 zł od dnia 04.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 453,99 zł od dnia 10.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 272,84 zł od dnia 13.04.2013 r. do dnia zapłaty,

- 478,84 zł od dnia 22.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.430,74 zł od dnia 06.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 231,84 zł od dnia 10.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 664,01 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.083,84 zł od dnia 29.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 645,45 zł od dnia 11.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 224,27 zł od dnia 14.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 354,56 zł od dnia 24.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 263,84 zł od dnia 28.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 851,08 zł od dnia 06.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 713,80 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 466,10 zł od dnia 17.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.126,89 zł od dnia 02.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.561,74 zł od dnia 17.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 337,40 zł od dnia 06.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.461,79 zł od dnia 21.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 228,09 zł od dnia 28.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 371,93 zł od dnia 05.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 602,23 zł od dnia 11.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 995,03 zł od dnia 24.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 258,88 zł od dnia 01.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 480,54 zł od dnia 07.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 712,18 zł od dnia 14.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 129,63 zł od dnia 20.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 994,89 zł od dnia 29.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 406,75 zł od dnia 06.12.2013 r. do dnia zapłaty,
- 345,72 zł od dnia 13.12.2013 r. do dnia zapłaty,
- 916,06 zł od dnia 01.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.040,42 zł od dnia 03.01.2014 r. do dnia zapłaty,

- 221,54 zł od dnia 23.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.127,14 zł od dnia 07.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 478,46 zł od dnia 14.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 150,43 zł od dnia 19.02.2014 r. do dnia zapłaty,
- 122,82 zł od dnia 21.02.2014r. do dnia zapłaty,
- 741,10 zł od dnia 01.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 252,51 zł od dnia 07.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 929,14 zł od dnia 17.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 820,18 zł od dnia 27.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.258,04 zł od dnia 21.04.2014 r. do dnia zapłaty,
- 110,44 zł od dnia 25.04.2014 r. do dnia zapłaty,
- 652,39 zł od dnia 05.05.2014 r. do dnia zapłaty,
- 428,09 zł od dnia 07.05.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.112,41 zł od dnia 23.05.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.007,82 zł od dnia 04.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 147,41 zł od dnia 09.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 220,77 zł od dnia 12.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 121,53 zł od dnia 16.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 872,53 zł od dnia 27.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 730,58 zł od dnia 04.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 747,95 zł od dnia 21.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 219,62 zł od dnia 24.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 478,39 zł od dnia 29.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 990,87 zł od dnia 11.08.2014 r. do dnia zapłaty,
- 258,17 zł od dnia 16.08.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.819,69 zł od dnia 12.09.2014 r. do dnia zapłaty,
- 236,58 zł od dnia 18.09.2014 r. do dnia zapłaty,
- 832,89 zł od dnia 29.09.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.016,78 zł od dnia 11.10.2014 r. do dnia zapłaty,

- 1.341,49 zł od dnia 24.10.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.115,75 zł od dnia 06.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 19,03 zł od dnia 07.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 630,65 zł od dnia 17.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 261,95 zł od dnia 22.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 970,16 zł od dnia 04.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 123,48 zł od dnia 06.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 449,42 zł od dnia 13.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 912,99 zł od dnia 23.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 242,47 zł od dnia 27.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 335,96 zł od dnia 03.01.2015 r. do dnia zapłaty,

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje żądania powód podniósł, że był zatrudniony u strony pozwanej od 12 stycznia 2009 r. do 18 maja 2015 r. na stanowisku kierowcy. W okresie zatrudnienia na polecenie pracodawcy odbywał liczne podróże służbowe poza granice Polski. Z tego tytułu przysługiwały mu więc diety oraz zwrot kosztów przejazdu i dojazdów, noclegów i innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

Zgodnie z obowiązującymi wówczas rozporządzeniami, dieta w czasie podróży zagranicznej jest przeznaczona na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki. Przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej. Ponadto, w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg oraz niezapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu określonego dla poszczególnych państw. Natomiast umożliwienie spania kierowcy w kabinie samochodu nie stanowi zapewnienie pracownikowi bezpłatnego noclegu.

Powód wskazał, że w okresie zatrudnienia wszystkie noce spędzał w kabinie samochodu, nie otrzymując za to należnej rekompensaty w wysokości przewidzianej w rozporządzeniu.

Wyplacono mu wprawdzie częściowo wynagrodzenie z tytułu diet oraz ryczałtów za noclegi. Jednakże świadczenia te znacznie odbiegały od należnych mu kwot (k. 3-6).

Nakazem zapłaty z 18 maja 2016 r. (sygn. akt X Np 33/16) wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej aby zapłaciła powodowi kwotę: 47.192,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot:

- 67,10 zł od dnia 22.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- 640,48 zł od dnia 06.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 181,80 zł od dnia 11.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 686,60 zł od dnia 21.03.2013 r. do dnia zapłaty,

- 329,05 zł od dnia 25.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- 452,72 zł od dnia 01.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 219,76 zł od dnia 04.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 453,99 zł od dnia 10.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 272,84 zł od dnia 13.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 478,84 zł od dnia 22.04.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.430,74 zł od dnia 06.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 231,84 zł od dnia 10.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 664,01 zł od dnia 15.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.083,84 zł od dnia 29.05.2013 r. do dnia zapłaty,
- 645,45 zł od dnia 11.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 224,27 zł od dnia 14.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 354,56 zł od dnia 24.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 263,84 zł od dnia 28.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- 851,08 zł od dnia 06.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 713,80 zł od dnia 15.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 466,10 zł od dnia 17.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.126,89 zł od dnia 02.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.561,74 zł od dnia 17.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- 337,40 zł od dnia 06.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.461,79 zł od dnia 21.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 228,09 zł od dnia 28.09.2013 r. do dnia zapłaty,
- 371,93 zł od dnia 05.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 602,23 zł od dnia 11.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 995,03 zł od dnia 24.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- 258,88 zł od dnia 01.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 480,54 zł od dnia 07.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 712,18 zł od dnia 14.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 129,63 zł od dnia 20.11.2013 r. do dnia zapłaty,

- 994,89 zł od dnia 29.11.2013 r. do dnia zapłaty,
- 406,75 zł od dnia 06.12.2013 r. do dnia zapłaty,
- 345,72 zł od dnia 13.12.2013 r. do dnia zapłaty,
- 916,06 zł od dnia 01.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.040,42 zł od dnia 03.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 221,54 zł od dnia 23.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.127,14 zł od dnia 07.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 478,46 zł od dnia 14.01.2014 r. do dnia zapłaty,
- 150,43 z od dnia 19.02.2014 r. do dnia zapłaty,
- 122,82 zł od dnia 21.02.2014 r. do dnia zapłaty,
- 741,10 zł od dnia 01.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 252,51 zł od dnia 07.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 929,14 zł od dnia 17.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 820,18 zł od dnia 27.03.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.258,04 zł od dnia 21.04.2014 r. do dnia zapłaty,
- 110,44 zł od dnia 25.04.2014 r. do dnia zapłaty,
- 652,39 zł od dnia 05.05.2014 r. do dnia zapłaty,
- 428,09 zł od dnia 07.05.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.112,41 zł od dnia 23.05.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.007,82 zł od dnia 04.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 147,41 zł od dnia 09.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 220,77 zł od dnia 12.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 121,53 zł od dnia 16.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 872,53 zł od dnia 27.06.2014 r. do dnia zapłaty,
- 730,58 zł od dnia 04.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 747,95 zł od dnia 21.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 219,62 zł od dnia 24.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 478,39 zł od dnia 29.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 990,87 zł od dnia 11.08.2014 r. do dnia zapłaty,

- 258,17 zł od dnia 16.08.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.819,69 zł od dnia 12.09.2014 r. do dnia zapłaty,
- 236,58 zł od dnia 18.09.2014 r. do dnia zapłaty,
- 832,89 zł od dnia 29.09.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.016,78 zł od dnia 11.10.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.341,49 zł od dnia 24.10.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.115,75 zł od dnia 06.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 19,03 zł od dnia 07.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 630,65 zł od dnia 17.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 261,95 zł od dnia 22.11.2014 r. do dnia zapłaty,
- 970,16 zł od dnia 04.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 123,48 zł od dnia 06.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 449,42 zł od dnia 13.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 912,99 zł od dnia 23.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 242,47 zł od dnia 27.12.2014 r. do dnia zapłaty,
- 335,96 zł od dnia 03.01.2015 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 77,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (k. 22-25).

W sprzeciwu od nakazu zapłaty strona pozwana (...) **sp. z o.o. z siedzibą we W.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona pozwana zarzuciła, że przy przyjmowaniu do pracy, powód został zapoznany między innymi z regulaminem pracy. Zgodnie z tym dokumentem, wysokość diet i ryczałtów ustalana była osobnym zarządzeniem spółki. W okresie spornym obowiązywały dwa takie zarządzenia. Pierwsze z 1 lutego 2011 r. ustalające stawkę diet w wysokości 40 euro oraz noclegów w wysokości 20 euro. Drugie z 31 maja 2015 r. ustalające stawkę diet w wysokości 32 euro oraz noclegów w wysokości 37,50 euro. Wszystkie należności obliczone zgodnie z regulaminem zostały powodowi wypłacone.

Strona pozwana podkreśliła, że pojazdy, którymi jeżdżą jej pracownicy, posiadają ponadstandardowe wyposażenie, które umożliwia kierowcom komfortowy wypoczynek, w tym nocleg. Powód nie kwestionował takiego sposobu noclegu i nie przedstawiał rachunków za noclegi. Zazwyczaj w ramach parkingów, na których nocują kierowcy, w ramach opłaty parkingowej udostępniana jest im toaleta oraz prysznic, a także posiłek w lokalu operującym parkingiem. Natomiast zwrot kosztów za noclegi w rozumieniu przepisów prawa pracy ma charakter kompensacyjny, a nie ma prowadzić do wzbogacenia się kierowcy (k. 29-37).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. W. był zatrudniony u strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., w okresie od 12 stycznia 2009 r. do 18 maja 2015 r. na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego transporcie międzynarodowym.

W ust. 1 pkt 5 umowy o pracę na czas nieokreślony z 1 października 2010 r. strony ustaliły, że powodowi przysługują należności z tytułu podróży służbowej na terenie kraju w wysokości określonej przez MPiPS dla pracowników zatrudnionych w państwowych i samorządowych jednostkach sfery budżetowej oraz należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości określonej przez pracodawcę. Diety za czas podróży służbowej poza granicami kraju są ustalone przez pracodawcę w wysokości nie wyższej niż 100 % diety przysługującej za czas podróży poza granicami kraju i nie niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika sfery budżetowej przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej.

Zgodnie z § 12 regulaminu wynagradzania z 31 marca 2005 r., do należności pracowników z tytułu podróży służbowych stosuje się wysokość diet i ryczałtów za nocleg ustaloną zarządzeniem wewnętrznym zatwierdzonym przez zarząd spółki.

Zarządzeniem z 1 lutego 2011 r. zostały zatwierdzone od 1 lutego 2011 r. diety w wysokości 40 euro oraz ryczałty w wysokości 20 euro na terenie Unii Europejskiej. Jeżeli w danym kraju obowiązuje niższa stawka wg rozporządzenia MPiPS z 30 grudnia 2002 r., to stawką docelową jest stawka niższa wg rozporządzenia.

Zarządzeniem z 1 czerwca 2015 r. zostały zatwierdzone od 1 czerwca 2015 r. diety w wysokości 32 euro oraz ryczałty w wysokości 37,50 euro na terenie Unii Europejskiej. Jeżeli w danym kraju obowiązuje niższa stawka wg rozporządzenia MPiPS z 30 grudnia 2002 r., to stawką docelową jest stawka niższa wg rozporządzenia.

Pismem z 28 stycznia 2016 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 58.219,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi, tytułem niewypłaconych diet oraz ryczałtów za noclegi za podróże zagraniczne za okres od 31 stycznia 2013 r. do 15 maja 2015 r.

Pismem z 2 lutego 2016 r. strona pozwana odpowiadając na wezwanie powoda wskazała, że jego żądanie jest niezasadne zarówno w obliczu obowiązujących przepisów jak i najnowszego orzecznictwa.

Dowody:

Okoliczności bezsporne.

Podejmując zatrudnienie powód zapoznał się z obowiązującym u strony pozwanej Regulaminem pracy.

Dowody:

Oświadczenie powoda z 12.01.2009 r. – w aktach osobowych.

Powód jeździł samochodem ciężarowym głównie w N. oraz F.. Rzadziej jeździł do takich krajów jak np.: W., H., B.. Kabina samochodów, którymi kierował była wyposażona w leżankę z materaca sprężynowego.

Dowody:

Polecenia wyjazdu zagranicznego – plik w aktach sprawy.

Opis techniczny – karta 64-88.

Strona pozwana wypłacała powodowi świadczenia z tytułu polecenia wyjazdu zagranicznego za okres od lutego 2013 r. do grudnia 2014 r. według stawek zatwierdzonych przez zarząd spółki w następujących wysokościach:

- delegacje za luty 2013 r. – 4.331,29 zł,

- delegacje za marzec 2013 r. – 6.093,14 zł,
- delegacje za kwiecień 2013 r. – 4.418,86 zł,
- delegacje za maj 2013 r. – 4.023,65 zł,
- delegacje za czerwiec 2013 r. – 4.644,15 zł,
- delegacje za lipiec 2013 r. – 3.662,32 zł,
- delegacje za sierpień 2013 r. – 3.742,65 zł,
- delegacje za wrzesień 2013 r. – 5.999,92 zł,
- delegacje za październik 2013 r. – 5.719,82 zł,
- delegacje za listopad 2013 r. – 4.394,53 zł,
- delegacje za grudzień 2013 r. – 3.837,00 zł,
- delegacje za styczeń 2014 r. – 3.872,88 zł,
- delegacje za luty 2014 r. – 3.073,94 zł,
- delegacje za marzec 2014 r. – 5.520,75 zł,
- delegacje za kwiecień 2014 r. – 4.618,39 zł,
- delegacje za maj 2014 r. – 5.064,67 zł,
- delegacje za czerwiec 2014 r. – 4.172,21 zł,
- delegacje za lipiec 2014 r. – 6.835,63 zł,
- delegacje za sierpień 2014 r. – 3.116,52 zł,
- delegacje za wrzesień 2014 r. – 5.284,45 zł,
- delegacje za październik 2014 r. – 5.045,54 zł,
- delegacje za listopad 2014 r. – 5.387,74 zł,
- delegacje za grudzień 2014 r. – 4.170,60 zł.

Dowody:

Dowody wypłat – plik w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Materialnoprawną podstawę roszczeń strony powodowej stanowiły przepisy art. 77⁵ § 1, 3 i 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Zgodnie z przepisem art. 77⁵ § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której się znajduje siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Stosownie do unormowania zawartego w przepisie art. 77⁵ § 3 k.p., warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż państwowa lub samorządowa jednostka sfery budżetowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Zgodnie z przepisem art. 77⁵ § 4 k.p. postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju lub poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej określona dla pracownika zatrudnionego w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej.

Do czasu wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 24 listopada 2016r., K 11/15, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw z dnia 29 grudnia 2016r., poz. 2206, podstawę prawną roszczeń kierowców o pokrycie kosztów podróży służbowej stanowił przepis art. 21 a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców oraz przepisy oraz art. 77⁵ § 3 – 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Zgodnie z unormowaniem zawartym w przepisie art. 21 a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców, kierowcy w podróży służbowej przysługiwały należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3 – 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Definicja podróży służbowej zawarta była – i jest w dalszym ciągu – w przepisie art. 2 pkt. 7 powoływanej ustawy o czasie pracy kierowców, zgodnie z którym to unormowaniem podróżą służbową jest każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość, w której ma siedzibę pracodawca, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki oraz inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa, oddziały lub wyjazdu poza wyżej wskazaną miejscowość w celu wykonania przewozu drogowego. Do czasu wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyżej wskazanego wyroku z dnia 24 listopada 2016r. przyjmowano, że do kierowców w transporcie drogowym nie ma zastosowania art. 77⁵ § 1 k.p., który stanowi, że pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową, zastosowanie ma bowiem wyżej wskazane, autonomiczne rozumienie podróży służbowej. Pogląd ten był powszechnie aprobowany w orzecznictwie (wyrok SN z dnia 20 maja 2011r., II UK 349/10, LEX nr 901607, wyrok SN z dnia 10 lutego 2015r., II UK 225/13, LEX nr 1654743).

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt K 11/15 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Nadto Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż także art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 poz.167) w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W konsekwencji wydania powołanego wyroku w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, że „Od dnia 29 grudnia 2016 r. (data ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15 w Dzienniku Ustaw z 2016 r. poz. 2206) art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. oraz w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce

sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju nie może być stosowany. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego został wprawdzie ogłoszony w dniu 24 listopada 2016 r. i wówczas objęty nim przepis stracił domniemanie zgodności z Konstytucją RP. Nie oznacza to jednak, że do tego momentu zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis powinien być bez zastrzeżeń stosowany do stanów faktycznych powstałych przed ogłoszeniem orzeczenia lub innym terminem ustalonym przez Trybunał. Uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis nie może być stosowany przez sądy i inne organy także w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału.” (wyrok SN z dnia 8 marca 2017r., II PK 410/15, LEX nr 2306367).

W najnowszym, wydanym już po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016 r. orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że mimo, że „(...) nie może być stosowany art. 21a ustawy z 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Niemniej jednak obowiązująca ustawa o czasie pracy kierowców, mając charakter *lex specialis* względem przepisów Kodeksu pracy, zawiera definicję podróży służbowej. Naturalną formułą rekompensat takich podróży jest zwrot kosztów pracownikowi. W tym aspekcie normą szczegółową był art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, który został wyeliminowany z porządku prawnego mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Jednak w ten sposób nie powstała luka w przepisach, gdyż podstawowe metody wykładni prawa pozwalają na rozstrzygnięcie spornego zagadnienia, choć jej wybór może być różny. Z jednej strony, przez art. 2 ust. 7 ustawy o czasie pracy kierowców można, poszukiwać podstawy prawnej do ustanowienia zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w związku z art. 77⁵ § 1 k.p., albo też przez odpowiednie stosowanie art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców, zgodnie z którym w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy Kodeksu pracy.” (wyrok SN z dnia 17 maja 2017r., II PK 106/16, LEX nr 2306361)

Na podstawie upoważnienia zawartego w przepisie art. 77⁵ § 2 k.p., Minister Pracy i Polityki Społecznej wydał w dniu 19 grudnia 2002r. rozporządzenie w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1990) oraz rozporządzenie w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991).

Zgodnie z unormowaniem zawartym w § 3 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju drugiego rozporządzeń, z tytułu podróży odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę pracownikowi przysługują diety oraz zwrot kosztów: 1) przejazdów; 2) noclegów; 3) dojazdów środkami komunikacji miejscowej; 4) innych udokumentowanych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb. Dieta jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów żywienia w czasie podróży i wynosi 23 zł za dobę podróży (§ 4 ust. cytowanego rozporządzenia). Należność z tytułu diet oblicza się za czas od rozpoczęcia podróży (wyjazdu) do powrotu (przyjazdu) po wykonaniu zadania, w następujący sposób: 1) jeżeli podróż trwa nie dłużej niż dobę i wynosi: a) od 8 do 12 godzin - przysługuje połowa diety, b) ponad 12 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości; 2) jeżeli podróż trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę: a) do 8 godzin - przysługuje połowa diety, b) ponad 8 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości (§ 4 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). W myśl § 2 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tytułu podróży, odbywanej w terminie i w państwie określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują: 1) diety; 2) zwrot kosztów: a) przejazdów i dojazdów, b) noclegów, c) innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb. W § 3 cytowanego rozporządzenia wskazano, że czas pobytu pracownika poza granicami kraju liczy się przy podróży odbywanej środkami komunikacji: 1) lądowej – od chwili przekroczenia granicy polskiej

w drodze za granicę do chwili przekroczenia granicy polskiej w drodze powrotnej do kraju. Dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży i oblicza się ją w następujący sposób: 1) za każdą dobę podróży przysługuje dieta w pełnej wysokości; 2) za niepełną dobę podróży: a) do 8 godzin – przysługuje 1/3 diety, b) ponad 8 do 12 godzin - przysługuje 1/2 diety, c) ponad 12 godzin – przysługuje dieta w pełnej wysokości (§ 4 ust. 3 i 4 cytowanego rozporządzenia).

Kwestię zwrotu kosztów noclegu poza granicami kraju regulują akty wykonawcze w postaci cytowanego już rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 poz.167).

W przepisie § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju wskazano, że za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia (ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu (ust. 2) Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg (ust. 4). Zgodnie z unormowaniem zawartym w § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej ustawodawca wskazał, że za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia. Stosownie do regulacji zawartej w § 16 ust. 2 rozporządzenia w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1, przy czym ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. Przepisów powyższych nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg (§ 16 ust. 4).

Reasumując, w orzecznictwie przyjmuje się, że „Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15, nie stosuje się art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, ale stosuje się art. 77⁵ § 1, 3 i 4 k.p., a także art. 77⁵ § 5 k.p., jednakże ten ostatni przepis tylko w przypadku, gdy pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę.” (wyrok SN z dnia 8 marca 2017r., II PK 410/15, LEX nr 2306367).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że strona pozwana jako pracodawca nie będący jednostką sfery budżetowej, była – zgodnie z literalną treścią przepisu ustawy - uprawniona do określenia innej wysokości diet, niż wskazane w powoływanym rozporządzeniu. Przepisy rozporządzeń mogłyby mieć zastosowanie jedynie w przypadku, gdyby postanowień dotyczących diet nie zawierały postanowienia umowy, regulaminu wynagradzania lub układu zbiorowego pracy. Powyższe prowadzi zatem do jednoznacznego wniosku, że wobec uregulowania kwestii diet w akcie prawa zakładowego w postaci Regulaminu pracy, powodowi nie przysługiwały diety w wysokości określonej rozporządzeniami. Zauważyć nadto należy, że regulacje zawarte w Regulaminie wynagradzania obowiązującym u strony pozwanej w czasie trwania stosunku pracy spełniały wymagania przepisu art. 77⁵ § 4 k.p., albowiem stawka diety ustalona przez pracodawcę (40 euro, następnie 32 euro) była znacznie wyższa niż wysokość diety za dobę krajowej podróży służbowej, która to kwota wynosiła 23 zł, następnie zaś 30 zł.

Nie znajduje również uzasadnienia dochodzenie od pracodawcy ryczałtu za nocleg w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Wysokość należności za nocleg została określona w obowiązujących u strony pozwanej aktach prawa wewnętrznego w postaci Regulaminu wynagradzania, co tym samym wyłączyło dopuszczalność stosowania w tym zakresie przepisów powoływanych rozporządzeń.

Wskazać również należy, że powód zapoznał się z obowiązującym regulaminem, co potwierdza jego oświadczenie złożone do akt osobowych. Zmiana załącznika do Regulaminu, mocą którego pracodawca podwyższył świadczenia z tytułu podróży służbowych z 60 do 67,50 euro stanowiła zmianę na korzyść pracowników.

W odniesieniu do roszczenia powoda z tytułu ryczałtów za noclegi szczególnego podkreślenia wymaga okoliczność, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8.03.2017 r. (II PK 409/15), „Konsekwencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego 24 listopada 2016 r., K 11/15, jest utrata aktualności uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164) w zakresie, w jakim wskazywała ona, że postanowienia zakładowych przepisów prawa pracy regulujących kwestię świadczeń należnych kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym z tytułu podróży służbowych nie mogą przewidywać świadczeń w wysokości niższej niż przewidziane w aktach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ k.p.”. W przypadkach – jak w niniejszej sprawie – uregulowania przez pracodawcę wysokości świadczeń z tytułu ryczałtów w regulaminie wynagradzania, nie ma zatem podstaw do dochodzenia przez pracowników różnicy między kwotami ryczałtów wynikającymi z rozporządzenia a kwotami ustalonymi w regulaminach (por. również wyrok SN z 30 maja 2017 r., I PK 154/16).

W świetle powyższego uznać należy, że kwoty należne powodowi tytułem zwrotu kosztów podróży służbowych zostały ustalone prawidłowo, w oparciu o obowiązujące przepisy prawa zakładowego, a należności te zostały przez stronę pozwaną wypłacone, którą to okoliczność powód przyznał. Pracodawca miał możliwość ustalenia świadczeń z tytułu diet za podróże zagraniczne w wysokości niższej niż wynikające z rozporządzeń dla poszczególnych państw, ale nie niższej niż przewidzianych dla podróży krajowych – co też uczynił. W świetle powołanego, aktualnego orzecznictwa SN miał również prawa ustalenia wysokości świadczeń z tytułu noclegów w wysokości niższej niż wskazane we wskazanych wyżej rozporządzeniach.

Z powyższych względów powództwo główne podlegało oddaleniu, co czym orzeczono w pkt. I wyroku.

Stan faktyczny w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia był bezsporny, dlatego przy jego ustalaniu, Sąd ograniczył się do dowodów z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, w szczególności kserokopii akt osobowych powoda, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Sąd oddalił natomiast wnioski stron o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, gdyż w świetle bezspornych okoliczności faktycznych były one zbędne. Bezsporne było, że powód podpisał umowę o pracę i oświadczenie o zapoznaniu się z regulaminem, zaakceptował zasady ustalania wysokości należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych, otrzymał wynikające z tych regulacji kwoty, a jednocześnie spał w kabinie pojazdu, nie korzystając z usług noclegowych.

Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w celu ustalenia kwot należnych powodowi tytułem diet oraz ryczałtów za noclegi nie zmierzałoby do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, spór w niniejszej sprawie był bowiem sporem natury prawnej.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego

dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

Stronie pozwanej, która wygrała proces należał się zwrot kosztów, na które składały się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz opłata za czynności adwokackie w kwocie 3.600,00 zł, określona na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.). Określona stawka ma zastosowanie z uwagi na treść normy przejściowej, wyrażonej w § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1668).

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie strony pozwanej – natomiast powód, który sprawę przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.